

IV. Dle osnovy nového trest. zák. (§ 259) jest loupež dokonána tím, když věc odňata byla. Trestem jest káznice do 10 let nebo vězení 6měsíční, při okolnostech zvláště přitěžujících káznice do 20 let. S trestem na svobodě může být spojen též trest peněžitý do 4000 zl.

Loupež lidí jest zločinem veřejného násilí.

I. Pojem.

Loupeže lidí se dopouští, kdo bez vědomí a svolení řádné vrchnosti (t. j. onoho rakouského úřadu, který dle zákona rozhoduje o tom, zdali někdo má býti zatčen a do ciziny vydán, roz. ze dne 2. prosince 1889 sb. č. 1320) lstí nebo násilím zmocní se člověka v rakouském území se zdržujícího buď i cizince, v úmyslu proti jeho vůli cizí (v cizině se nalézající) moci jej vydati (§ 90 tr. z., § 368 voj. tr. z. s dodatkem, »pokud čin ten není zločinem loupeže námořní« (§ 490); § 167 tr. z. pro Bosnu a Herc.).

II. Trestem jest těžký žalář od 5—10 let, který však, bylo-li s činem spojeno nebezpečí smrti nebo naprosté ztráty svobody, může býti prodloužen až na 20 let (§ 91 tr. z.). Byla-li loupež lidí spáchána za války v úmyslu, získati jinému než rakouskému vojsku brance nebo osoby k vojenským sborům náležející cizímu státu jako osadníky, stává se zločinem nedovoleného verbování a stíhá se, i když jej spáchala osoba civilní, vojenským soudem dle voj. tr. z. (§ 92 tr. z.).

III. Osnova nového trestního zákona mluví o loupeži lidí jako zločinu proti osobní svobodě: Dle § 239 dopouští se tohoto zločinu, kdo lstí, vyhrožováním nebo násilím zmocní se člověka, aby jej uvedl ve stav bezmocný nebo v otroctví, porobu nebo v cizí válečnou nebo námořskou službu nebo aby byl udržován v místě, kde státní ochrany jest zbaven, v bezprávné odvislosti. Trest jest káznice od 3—15 roků nebo vězení od 3—5 let. Témuž trestu podléhá, kdo se účastní obchodu s otroky nebo jich dopravy. Též může vinník po odbytí trestu býti dán pod policejní dozor.

Magistráty.

I. Pojem.

Název »magistrát« má původ svůj v římském veřejném právu, kdež značil jak úřad tak i úředníka samého. Když s recepcí římského práva byly převzaty také názvy latinské, počalo se slova »magistrát« užívati ku označení orgánu městské správy.

V Rakousku jest užívání významu tohoto rovněž původu dávného. Až po rok 1848 rozuměly se magistráty orgány svobodných měst a městys (v dolních Rakousích, ve třech nejstarších krajích hornorakouských, ve Štýrsku, v Čechách, na Moravě a v Haliči), které byly nadány zvláštní právomocí. Tak stanoví dv. d. ze dne 1. listopadu 1783 č. 206 sb. z. s. ve příčině vídeňského magistrátu městského, že magistrát má trojí úkol: obstarávati politické a ekonomické záležitosti, civilní soudnictví, konečně i trestní soudnictví jistého druhu. Podobně byly také zorganizovány magistráty jiných svobodných měst. Od úřadů zeměpanských lišily se magistráty tím, že sbory magistrátu, jakož i purkmistr, v jich čele stojící byly občanstvem voleny. Změna ústavy, již rok 1848 přivodil, učinila konec pravomoci magistrátů, aniž by tím ovšem pojem tento úplně vymizel.

II. Příslušnost magistrátů dle platného práva.

Magistráty rozumějí se nyní úřady správní, jichž orgánové jsou úředníky obecními a jež ve městech se zvláštním statutem úřadují, majíce purkmistra v čele. Různé statuty městské obsahují ve příčině kompetence a složení magistrátů odchylná ustanovení. Co se především kompetence dotýče, lze zde dvě skupiny rozeznávat. Jednu skupinu tvoří magistráty, které obstarávají všechny ty záležitosti, které nejsou opatřovány oním sborem, jenž řídí záležitosti obce (sbor obecních starších, rozšířený výbor, městský výbor, obecní výbor, městská rada atd.); magistráty tyto jsou vedle toho též výkonným úřadem a obstarávají práce přenesené působnosti, k níž zpravidla náleží též agenda politických úřadů I. stolice, pokud ovšem jednotlivé agendy nejsou přikázány úřadům zvláštním, na př. úřadu policejnímu. Do této kategorie patří na př. magistráty: v Innomostí, Bozenu, Tridentu, Celovci, Lublani a Štýr. Hradci. Skupinu druhou tvoří magistráty, které jsou toliko výkonnými úřady, obstarávající práce přenesené působnosti; jako v Praze, ve Vídni a v Terstu.

III. Organisaace.

Magistráty skládají se buď ze členů sboru, jenž obstarává obecní záležitosti, a z úředníků, jak tomu jest ve Štýr. Hradci a Celovci, nebo záleží pouze z úředníků, jako v Praze a ve Vídni. Úředníci musí vyhovovati požadavkům pro službu státní, ustanovují se trvale a jsou podrobeni ve svém jednání úplně předpisům vydaným pro státní zřízení, které jsou obsaženy ve zvláštní služební pragmatice. Trvale dosazený personál magistrátní má též nárok na výslužné. Členové magistrátu náležející sboru výše uvedenému jsou tímto voleni na čas jednoho volebního období, jsou pod přísahou a obyčejně nebývají placeni. V Brně požívají zvláštní funkční odměny, která jim též v Olomouci a Liberci dle řádu obecního může býti přiřknuta. Status magistrátních úředníků dělí se na magistrátní rady, magistrátní sekretáře, koncipisty, jakož i na příslušný manipulační personál. Jmenování děje se samosprávnými úřady, po případě purkmistrem. V čele magistrátu jest purkmistr a vedle toho jeden stálý úředník, práva znalý, jako na př. ve Vídni magistrátní ředitel. Vyřizování záležitostí děje se z pravidla ve sboru, v méně důležitých případech rozhoduje bezprostředně referující magistrátní úředník. Bližší ustanovení o tom obsahuje řád jednacích autonomních úřady potvrzený.

IV. Instanční pořad.

V záležitostech týkajících se vlastní působnosti obce jest druhou stolicí sbor, jemuž přísluší obecní správa, v působnosti přenesené, zvláště co se týče agendy politického úřadu, zemský politický úřad.

Majetek církevní.

I. Pojem.

Majetek církevní zahrnuje v sobě veškeré předměty, práva majetková a pohledávky, jež výhradně účelům církevním slouží. Právo církevní různé:

1. *res sacrae* (posvátné věci), které bezprostředně věnovány jsou bohoslužbě a které dle toho zda konsekrací či benedikcí z obecného užívání vyloučeny byly a výhradně bohoslužbě věnovány jsou, dělí se na *res consecratae* a *res benedictae*. *Res consecratae* jsou: oltáře, kalichy, pateny a chrámy samy, *res benedictae* pak: mešní roucha, korporale, tabernaculum, monstrance, obrazy svatých, zvony, sochy, hřbitovy a j. Zásada práva církevního, že ku *res sacrae* jako ku věcem z právního obchodu